

РЕШЕНИЕ

№ 46

гр. Варна , 17.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, I СЪСТАВ в публично заседание на деветнадесети май, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Вилиян Г. Петров

Членове: Георги Йовчев
Николина П. Дамянова

при участието на секретаря Ели К. Тодорова
като разгледа докладваното от Николина П. Дамянова Въззивно търговско дело № 20213001000180 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК, образувано по въззивна жалба вх. № 260999/26.01.2021г. на Ст. Ед. Х., поданик на О. К. В. и С. И., представляван от адв. Б. Ч. от АК – гр. Бургас, и въззивна жалба вх. № 261242/01.02.2021г. на „ВЪРШЕЦ МИЛК“ ЕООД, ЕИК 203053184, представлявано по пълномощие от адв. М. В. и адв. Ст. Г. от САК, срещу решение № 260379/15.12.2020г., постановено по т. д. № 677/2019г. по описа на Варненски окръжен съд.

Въззивна жалба № 260999/26.01.2021г., подадена от ответник в първоинстанционното производство, е насочена срещу решението в частта, с която е уважен предявеният от „Вършец Милк“ ЕООД – гр. София, установителен иск по чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ, за установяване в отношенията между Ст. Ед. Х., синдика Г. П. С. и кредиторите на несъстоятелността на „Мангле Инвестмънт“ ООД, (н), ЕИК 103951986, несъществуването на прието вземане в производството по несъстоятелност и включено под № 11 в Списък на приетите вземания на Ст. Ед. Х., предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, в частта за сумата 4 286.39лв.- законна лихва за забава за периода

10.07.2015 г. - 18.01.2017г. и сумата 4 121.59 лв. - законна лихва за забава за периода 19.01.2017 г. – 10.07.2018 г. Твърди се, че вземанията не са за законна лихва за забава, а с клаузата на чл. 12 от процесния предварителен договора е уговорено обезщетение за вреди, за периода от плащането на сумите до развалянето му, което се дължи в размер на законната лихва. Във връзка с тези съображения страната се позовава на ТР № 7/13.11.2014г. по тълк. дело № 7/2013г. на ОСГТК на ВКС. Искането към въззивния съд е за отмяна на решението в обжалваната част и отхвърляне на исковете изцяло.

С въззивна жалба вх. № 261242/01.02.2021г. на „Вършец милк“ ЕООД се атакува решението на ВОС в частта, с която е отхвърлен предявеният от въззивника иск за приемане за установено несъществуването на приетото под № 11 от Списък на приетите вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, вземане на кредитора Ст. Ед. Х., в размер на 27 577.20 лв. - главница, дължима по силата на развален предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 14.07.2007 г., на основание чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ. Основното оплакване е свързано с приетото от съда като недоказано възражението за изтекла погасителна давност за процесното главно вземане. Твърди се допуснато от първостепенния съд процесуално нарушение, съставляващо липса на указания, че ищецът не сочи доказателства от кога вземането на С.Х. е станало изискуемо и дали са минали пет години от този момент. В тази връзка е поискано извършването на нов доклад по делото или допълване на вече съществуващия. Петитумът на жалбата е за отмяна на решението в отхвърлителната му част и уважаване на иска.

Синдикът на „Мангле инвестмънт“ ООД, (н) – Г. П. С., представя отговор в срок, в който е изразено становище за неоснователност на жалбата на „Вършец Милк“ ЕООД.

Жалбите са подадени в срок, от легитимирани лица, чрез надлежно упълномощени процесуални представители, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, при наличие на правен интерес от обжалването в съответните части съобразно процесуалните качества на жалбоподателите, и са процесуално допустими.

За да се произнесе по съществуването на спора съставът на ВнАпС съобрази следното:

Първоинстанционният Варненски окръжен съд е бил сезиран с искова молба на „Вършец милк“ ЕООД – гр. София, с която е предявен иск по чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ, за установяване в отношенията между Ст. Ед. Х., синдика Г. П. С. и кредиторите на несъстоятелността на „Мангле Инвестмънт“ ООД, (н), ЕИК 103951986, несъществуване на прието вземане на Ст. Ед. Х., включено под № 11 в списъка на приетите вземания по чл. 685 ал. 1 ТЗ, одобрен с определение на съда по несъстоятелността № 1436/12.04.2019 г. по т. д. № 848/2016 г., в производството по несъстоятелност на „Мангле инвестмънт“ ООД /в несъстоятелност/, обявен в ТР под № 20190416111536, в общ размер на 37 305.36 лв., произтичащо от развален предварителен договор за покупко – продажба от които: сумата 27 577.20 лв. - главница, представляваща подлежаща на връщане част от продажна цена по предварителния договор, сумата 1 320.18 лв. - неустойка за забава по чл. 12 от договора, сумата 4 286.39 лева – начислена от 10.07.2015 г. до 18.01.2017г. лихва за забава и сумата 4 121.59лв.– начислена лихва след откриване на производството по несъстоятелност.

Обжалваното решението е валидно като постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна власт и компетентност, и съдържащо реквизитите по чл. 236 ГПК. Същото е допустимо в обжалваните части, тъй като са налице всички предвидени от закона предпоставки, включително и особените такива по чл. 694 ТЗ, и липсват процесуални пречки за възникване и надлежно упражняване на правото на иск, като съображенията за този извод са следните:

С решение № 57/18.01.2017 г., постановено по т.д. № 848/2016 г., на ВОС, ТО, е открито производство по несъстоятелност на ответника „Мангле инвестмънт“ ООД. Ищецът „Вършец милк“ ЕООД – гр. София е активно процесуално легитимиран по предявения иск като частен правопреемник на кредитор с прието вземане – П. Г. Б., на основание договор за цесия.

Физическите лица М. Ш. и С.Х., граждани на О. К. В. и С. И., са предявили с молба вх. № 20924/11.07.2018 г. по описа на ВОС общо вземане, конкретизирано с последваща молба № 25888, както следва: сумата 28 200 евро /в легова равностойност 55 154, 40 лева/, съставляваща общ размер на платени суми като част от продажна цена по развален предварителен договор

от 14.07.2007 г., на основание чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД; сумата 71 968.08 лв., претендирана като законна лихва върху общия размер на платените суми за период от три години преди депозираната молба за предявяване на вземането, на основание чл. 86 ЗЗД, както и сумата 1350 евро – неустойка по чл. 12 от предварителния договор, на основание чл. 92 ЗЗД. Вземанията, претендирани в равни части от всеки от кредиторите, са предявени в рамките на предвидения в Регламент (ЕС) 2015/848 на Европейския Парламент и на Съвета от 20 май 2015г. относно производството по несъстоятелност 30-дневен срок от уведомяването на кредитора с нарочно съобщение, получено на 16.06.2018 год.

Процесното вземането на ответника - кредитор С.Х., произтичащо от предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 14.07.2007 г., е включено в Списъка на приети вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, обявен в ТР на 21.11.2018 г., под № 11. Срещу вземането е постъпило възражение от ищеца „Вършец милк“ ЕООД, което е оставено без уважение от съда по несъстоятелността с определение № 1334/10.04.2019 г. Списъкът на приети вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, е одобрен с определение № 14356/12.04.2019 г., обявено в ТР на 16.04.2019 г., а исковата молба е подадена по пощата на 30.04.2019г.

Предвид оплаквания в жалбите и становищата по отговорите на страните и синдика съставът на въззивния съд намира, че в тази инстанция страните не спорят по възприетите от окръжния съд релевантни факти и обстоятелства, като резултат от правилна съвкупната преценка на събраните в хода на производството доказателства, обсъдени по съответните правила на ГПК.

Установено е по безспорен начин, че по силата на предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 14.07.2007 г. М. Ш. и С.Х., двамата граждани на В., в качеството им на купувачи, и „Мангле Инвестмънт“ ООД, в качеството на продавач, последният е поел задължението да построи и прехвърли по нотариален ред на купувачите правото на собственост върху конкретен жилищен обект в бъдеща сграда, която следва да представлява част от комплекс „Коста Обзор“, в имот № УПИ XII – 948 от кв. 5 по регулационния план на гр. Обзор, собственост на

продавача, при уговорена продажна цена на имота – 106 000 евро, с ДДС, платима на вноски – 30 % минус резервационния депозит – при подписване на договора, 20 % - пет месеца след началото на строителството и 50 % - при получаване на акт Обр. 15, преди подписване на нотариалния акт и предаване на ключовете. Съгласно чл. 4.1 от договора страните са се задължили да сключат окончателен договор за продажба на недвижимия имот „, под законоизискуемата форма на нотариален акт след като продавачът се снабди с Удостоверение за ползване на сградата“ / има се предвид Удостоверение за регистриране въвеждане в експлоатация на строеж, който акт се издава след Акт Обр. 15 за жилищни сгради от четвърта до шеста категория, съгласно ЗУТ/. В договора е посочена и степен на завършеност на бъдещия жилищен имот.

Страните са уговорили определяем срок за изграждане на сградата, в която е следвало да се намира обещания имот, а именно: продавачът е следвало да изгради сградата и да се снабди с Акт Обр. 15, не по - късно от 24 месеца от започване на строителните работи, а в 1-месечен срок след получаване на Акт Обр. 15 - да подаде документи за снабдяване с удостоверение за въвеждане в експлоатация, което следвало да получи не по - късно от 6 м. от получаване на Акт Обр. 15. Продавачът, като участник в процеса на строителството на сградата в имот № УПИ XII – 948 от кв. 5 по регулационния план на гр. Обзор, се явява инвеститор, а строителството на няколко сгради в собствения му имот е възложено на трето лице – „Лъки 2006“ ООД. Безспорно е установено е и страните не спорят, че сградата, в която е следвало да се намира жилищния имот, предмет на процесния предварителен договор, не е завършена.

В молба вх. № 20924/11.07.2018 г., с която са предявени процесните вземания в производството по несъстоятелност на „Мангле Инвестмънт“ ООД, кредиторът се позовава на обстоятелствата, че до момента несъстоятелният длъжник не е изградил посочения жилищен комплекс и в частност, имота, предмет на договора, и не е изпълнило задължението си да прехвърли собствеността, както и че предвид затрудненото му положение, неплатежоспособността и откритото производство по несъстоятелност, очевидно не е в състояние да изпълни и занапред. Направено е изявление за разваляне на договора, на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД, от което се черпи и

правото да се претендира връщане на направените вноски за продажна цена в заявените размери, ведно с акцесорни претенции за неустойка по чл. 12 от договора и законна лихва за период три години преди развалянето на договора до подаване на молбата.

Основният спорен въпрос пред настоящата инстанция е свързан с направеното от възразилия кредитор възражение за погасителна давност по отношение на всички приети вземания на кредитора С.Х., а с уточняваща молба в процедура по чл. 129, ал. 2 ГПК, и възражение за погасяване по давност и на правото на ответника да развали сключения договор, на основание чл. 87, ал. 5 ГПК.

В тази връзка, преди всичко, съдебният състав намира за необходимо да посочи неоснователността на оплакванията в жалбата на възразилия кредитор за допуснати от първоинстанционния съд процесуални нарушения относно даването на указания по чл. 146, ал. 2 ГПК. Както е посочено и в определението от разпоредително заседание с № 32/02.04.2021г., след подаване на исковата молба производството е оставено без движение, като на ищеца са дадени подробни указания да изложи конкретни фактически твърдения по всички бланкетни възражения за пороци на сключения между ответниците предварителен договор, както и по възражението за погасяване на приетите вземания по давност. Видно от уточняващата молба ищецът сочи, че началната дата на давностния срок за правото на разваляне на предварителния договор е датата на сключване на договора и съответно, от тази дата се извличат съображения и доводи за обосноваване на възражението за изтекла давност и за процесното вземане. След като единственото конкретно изложено фактическо твърдение е за дата на сключване на формален договора, а тя е установима от приложения заверен препис от писмения документ, съдът няма задължение да дава указания, както относно това дали в случая ще приеме сочената дата като начална за давността, така и, по принцип, дали представените от страната доказателства са достатъчни за установяване на начална дата на изискуемостта на задължението преди датата на предявяване на вземането в производството по несъстоятелност.

На второ място, обстоятелството, което ищецът цели да установи с направените доказателствени искания във въззивното производство, чиято

допустимост е обоснована с процесуални нарушения, а именно че протоколът за определяне на строителна линия и ниво за бъдещата сграда, в която е следвало да се намира обещания имот с предварителния договор, е съставен на 10.04.2009г., не е спорно, респ. изрично се признава, както от кредитора С.Х. в молбата за предявяване на вземанията, така и от синдика.

На трето, но не на последно място, в конкретния казус сроковете, в който е следвало да бъде осъществено строителството на сградата, са ирелевантни за началната дата на възникване на упражненото правото за разваляне на договора, на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД, което е основано на твърдения за неплатежоспособност на длъжника, установена с решението на съда по несъстоятелността, в резултат на което той не е в състояние да се осъществи строителството на сградата и да изпълни задължението си за прехвърляне на жилищния имот по нотариален ред.

Съгласно Решение №40/23.04.2020 по дело № 2110/2019 на ВКС, ТК, II т.о., постановено по реда на чл. 290 ГПК, след допуснато касационно обжалване на въззивно решение по правния въпрос: „Относно правата на купувача по предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот в случай на неизпълнение на задълженията за сключване на окончателен договор за продажба и тяхното упражняване, както и относно погасяването по давност на исковете на купувача при упражняване на тези права“, правото да се иска обявяване на предварителния договор за прехвърляне на вещни права, в окончателен, както и правото да се развали такъв предварителен договор, се поражда от неизпълнение на задължението на продавача да прехвърли собствеността. От момента, в който е настъпило неизпълнение, за купувача се поражда и двете права, както да иска обявяване на предварителния договор в окончателен чрез предявяване на иск, така и да развали извънсъдебно договора. Правата и на разваляне на договора, и на иск за обявяване на предварителен договор за окончателен са потестативни и се погасяват по давност в петгодишен срок / чл. 110, ал. 1 ЗЗД и чл. 87, ал. 5 от ЗЗД/. Началото на давностните срокове в случаите на неизпълнение на задължението да се сключи окончателен договор е от настъпване на условието или срока, предвидени в договора за прехвърляне на собствеността, а ако не са предвидени в договора условие или срок – след даване на определен срок. От този момент законодателят е предвидил

възникване на права, които могат да се упражнят по избор на купувача по предварителния договор или да развали договора, на основание чл. 87, ал. 1 ЗЗД, или да поиска обявяването му в окончателен чрез иск по чл. 19, ал. 3 ЗЗД.

Когато в един договор се съдържат елементи, както на договор за изработка по чл. 258 ЗЗД, така и на предварителен договор за покупко-продажба на бъдещ недвижим имот, сделката явно е насочена към постигане на една цел – построяване на обекта и неговото транслиране в патримониума на възложителя/купувач; клаузите не могат да съществуват самостоятелно една от друга, трябва да се разглеждат в тяхната взаимозависимост и връзка. Обещанието за продажба на недвижим имот не може да бъде изпълнено и не е изискуемо преди построяване на обекта – целта е поръчващият да стане собственик на изработеното след заплащане на съответната цена; преди изграждане на обещания имот няма предмет на уговорената продажба. / в този смисъл Решение №210/27.07.2015 по дело № 5600/2014 на ВКС, ГК, IV г.о./.

В случая, от съдържанието на договора не се извлича уговорка за прехвърляне на право на строеж върху жилищен имот в бъдеща сграда, продавачът е инвеститор, който е възложил строителството на строителна фирма, строителството се осъществява не по възлагане от купувача по предварителния договор, а за сметка на продавача – инвеститор, върху собствения му имот. Платените суми, предявени за репарирание в производството по несъстоятелност, са посочени в договора като части от продажната цена на бъдещия жилищен имот, а не като възнаграждение по договор за изработка. Изискуемостта на правото да се придобие собственост, съответно да се развали договора, е обусловено от наличие на годен обект, с уговорената степен на завършеност, след като продавачът се снабди с Удостоверение за регистриране въвеждане в експлоатация на строеж. Неизпълнението на задълженията на продавача по договора в частта за построяване на обещания жилищен имот чрез построяване и въвеждане в експлоатация на сградата, в която следва да се намира, осуетява настъпването на условието за изискуемостта на задължението за прехвърляне на имота по нотариален ред, и не създава право за купувача да поиска обявяване на предварителния договор за окончателен, доколкото в производството по чл. 19, ал. 3 ЗЗД съдът не може да изменя договора и да постановява нещо

различно от договореното. Следователно, той би могъл, но не е длъжен да развали договора поради многогодишната забавата на продавача относно осъществяване на строителството като условието за изискуемостта на задължението за прехвърляне на собствеността, за да запази правото си да иска връщане на платеното по договора, като престирано на отпаднало основание. Окончателно погасяване на правото да се развали такъв предварителен договор поради неизпълнение за задължението за прехвърляне на имота по нотариален ред, на основание чл. 87, ал. 1 ЗЗД, не може да се погаси преди да възникне правото да се иска обявяване в окончателен на предварителния договор за прехвърляне право на собственост.

Въз основа на посоченото, съдебният състав прави извода, че процесният предварителен договор от 05.03.2007г. за покупко - продажба на жилищен имот в бъдеща сграда, чието обявяване за окончателен е останало невъзможно до откриване на производство по несъстоятелност с решение № 57/18.01.2017г. на Варненски окръжен съд по т. д. №848/2016г., не е бил нито развален, нито прекратен по взаимно съгласие на страните или на основания, предвидени в закона съгласно чл. 20а, ал. 2 – ЗЗД. Следователно договорът е бил действащ по време на производството по несъстоятелност на длъжника, но изискуемостта на правото за обявяването му за окончателен, респ. на правото да се иска развалянето му поради неизпълнение на основното задължение за прехвърляне на правото на собственост по нотариален ред, така и не е настъпила.

С молба вх. № 20924/11.07.2018 г., с която са предявени оспорените вземания, предварителният договор е развален, на основание чл. 87, ал. 2 ЗЗД, поради неплатежоспособност на длъжника, на която никой не може да се позовава преди да бъде установена с решение на съда по несъстоятелността / в случая с решение № 57/18.01.2017 г. по т.д. № 848/2016 г., на ВОС, ТО /. С тази молба синдикът е уведомен за сключения договор и за невъзможността да се иска изпълнение до откриване на производство по несъстоятелност поради несъществуване на обещания имот, а приемането на вземанията за връщане на даденото съставлява съгласие на синдика за преустановяване на договорната връзка съгласно чл. 644, ал. 3 ТЗ. В този смисъл е и становището на синдика Г. П. С., която заявява, че по тези, установени от търговската документация, предварителни договори, сключени между „Мангле

Инвестмънт“ ООД като продавач, и трети лица, като купувачи на имоти в сграда, с незавършено строителство, по които не са предявени вземания за връщане на платените суми, е изпратила изявления за прекратяване на договорите, а за останалите, съгласието е изразено с приемане на вземанията.

Тъй като купувачът по предварителния договор не го е развалял в предходен момент, не може да има погасяване по давност на вземането му за връщане на заплатената част от продажната цена на имота преди същото да е възникнало, а, както беше вече посочено, това е станало в производството по несъстоятелност. Общият размер на престираните вноски по договоране не се оспорва пред въззивната инстанция. Следователно, приетото вземане на кредитора Ст. Ед. Х., в размер на 27 577.20 лв., представляваща заплатена част от продажна цена и подлежаща на връщане по силата на развален предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 14.07.2007г. съществува, а предявеният отрицателен установителен иск за това вземане е неоснователен.

Не се установява съществуването обаче на останалите процесни приети от синдика акцесорни вземания в производството по несъстоятелност, включени под № 11 в Списък на приетите вземания на Ст. Ед. Х., предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, в частта за сумата 4 286.39лв.- законна лихва за забава за периода 10.07.2015 г. - 18.01.2017 г. и сумата 4 121.59 лв. - законна лихва за забава за периода 19.01.2017 г. – 10.07.2018г. Паричната сума, върху което се начислява законна лихва, се претендира на отпаднало основание, вследствие развален едностранно предварителен договор, с молбата за предявяване на вземането, при което законна лихва преди предявяване на молбата за главното вземане не се дължи.

От посочените факти и обстоятелства в молба вх. № 20924/11.07.2018 г. по описа на ВОС и последваща молба № 25888, с която са уточнени по основания и размери предявените вземания, не може да се извлече заявеното във въззивната жалба основание за възникване на паричните задължения като такива за компенсаторна неустойка при разваляне на предварителния договора за продажба на недвижим имот. Вземанията са приети като такива за задължения за законни лихви за забава, с правно основание чл. 86, ал. 1 ЗЗД, същите не са били разглеждани като компенсаторни неустойки, претендирани на основание чл. 92 ЗЗД в производството по чл. 692 ТЗ, нито в

производството по чл. 694 ТЗ в първата инстанция. По тези съображения, е недопустимо да бъде обсъждано и преценявано съществуване на акцесорните вземания на основание, различно от това, на което са приети в производството по несъстоятелност. Дължимостта на компенсаторна неустойка при разваляне на договора, на основание чл. 92 ЗЗД, претендирана в същия размер като приетото вземане за законна лихва за забава за периода три години преди подаване на молбата за предявяване на вземанията, разделена в два периода / до датата и след датата на откриване на производство по несъстоятелност/, на основание чл. 86 ЗЗД, е извън предмета на спора по чл. 694 ТЗ.

С оглед изхода от спора и съобразно разпоредбата на чл. 694, ал. 7 ТЗ, в тежест на ищеца /въззивник/ следва да бъде възложено заплащането на дължимата държавна такса за производството, в частта в която искът е отхвърлен, възлизаща на 137. 89 лв., определена по правилата на чл. 694, ал. 7 ТЗ. Дължимата държавна такса, в частта, в която искът е уважен, възлизаща на 42. 04 лв., се явява дължима от ответника С.Х. и следва да бъде възложена в негова тежест, по аргумент от чл. 649, ал. 6 ТЗ.

Страните не са представили доказателства за направени съдебно – деловодни разноски, поради което такива не се присъждат.

Воден от горното, ВнАпС, ТО, I-ви състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260379/15.12.2020г., постановено по т. д. № 677/2019г. по описа на Варненски окръжен съд, в следните части:

1./ в частта, с която е отхвърлен иска на „ВЪРШЕЦ МИЛК“, ЕИК 203053184, със седалище и адрес на управление гр. София, ЖК „Красно село“, ул. „Пчела“, № 3А, ет. 7, ап. 43 срещу „МАНГЛЕ ИНВЕСТМЪНТ“ ООД, (н), ЕИК 103951986, със седалище и адрес на управление гр. Варна, ЖК „Чайка“, бл. 23, вх. А, партер и Ст. Ед. Х., род. на 27.09.1971 год. в У. З., поданик на О. К. на В. и С. И. с паспорт № 55363977, издаден на 08.04.2018 г. по паспортна служба, валиден до 08.04.2028, със съдебен адрес на територията на РБ: адв. Б.Ч. от БАК, при задължителното участие на Г. П. С., в качеството на синдик,

със служебен адрес гр. Варна, ул. „Опълченска“, № 23, ет. 1, ап. 3, за приемане за установено несъществуването на приетото под № 11 от Списък на приетите вземания, предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, вземане на кредитора Ст. Ед. Х., в размер на 27 577.20 лв., главница, дължима по силата на развален предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 14.07.2007 г., на основание чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ, и

2./ в частта, с която е уважен иска на „Вършец Милк“ ЕООД – гр. София, с правно основание чл. 694, ал. 3, т. 1 ТЗ, като е прието за установено в отношенията между Ст. Ед. Х., синдика Г. П. С. и кредиторите на несъстоятелността на „Мангле Инвестмънт“ ООД, (н), ЕИК 103951986, несъществуването на прието вземане в производството по несъстоятелност и включено под № 11 в Списък на приетите вземания на Ст. Ед. Х., предявени в срока по чл. 685, ал. 1 ТЗ, в частта за сумата 4 286.39лв.- законна лихва за забава за периода 10.07.2015 г. - 18.01.2017 г. и сумата 4 121.59лв. - законна лихва за забава за периода 19.01.2017 г. – 10.07.2018г.

В останалата част решението на ВОС не е обжалвано и е влязло в сила.

ОСЪЖДА „ВЪРШЕЦ МИЛК“, ЕИК 203053184, със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. „Красно село“, ул. „Пчела“, № 3 А, ет. 7, ап. 43, да заплати по сметка на ВАРНЕНСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, в полза на бюджета на съдебната власт, държавна такса в размер 137. 89 лв., на основание чл. 694, ал. 7 ТЗ.

ОСЪЖДА Ст. Ед. Х., род. на 27.09.1971 год.в У.З., поданик на О. К. на В. и С. И. с Паспорт № 55363977, издаден на 08.04.2018 год. по паспортна служба, валиден до 08.04.2028, със съдебен адрес на територията на РБ: адв. Б.Ч. от БАК, да заплати по сметка на ВАРНЕНСКИ АПЕЛАТИВЕН СЪД, в полза на бюджета на съдебната власт, държавна такса в размер 42. 04 лв., по аргумент от чл. 649, ал. 6 ТЗ.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния

касационен съд, при условията на чл. 280 ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____